

ROMÂNIA
TRIBUNALUL XXX
Sectia contencios administrativ si fiscal
Dosar nr. xxx/108/2012

SENTINȚA CIVILĂ NR. 5018

Ședința publică din data de xxx 2012

Președinte XXX

Grefier XXX

S-a luat în examinare acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul xxx în contradictoriu cu pârâții Administrația Finanțelor Publice a Municipiului XXX, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului XXX și Administrația Fondului pentru Mediu având ca obiect contestație act administrativ fiscal - restituire taxa pe poluare.

La apelul nominal se prezintă reprezentantul reclamantei - avocat XXX din Baroul XXX, lipsă fiind reclamanta și pârâta.

Procedura de citare legal îndeplinită.

Acțiunea este timbrată cu suma de 39 lei taxa judiciară de timbru și 0,3 lei timbru judiciar.

S-a făcut referatul cauzei după care se constată că la data de 24.09.2012 prin serviciul registratură al instanței Administrația Finanțelor Publice a Municipiului XXX a depus întâmpinare și cerere de chemare în garanție față de Administrația Fondului pentru Mediu, înscris care a fost comunicat părților între termenele de judecată.

La data de 25.09.2012, prin serviciul registratură al instanței pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului XXX a depus întâmpinare.

Reprezentantul reclamantului depune la dosar chitanța prin care face dovada onorariului avocațial.

Nemaifiind formulate cereri instanța acordă cuvântul. Reprezentantul reclamantului susține acțiunea, solicită admiterea ei așa cum a fost formulată pentru motivele expuse pe larg în scris, anulara deciziei de calcul a taxei pe poluare, obligarea pârâtei la restituirea taxei achitate, cu cheltuieli de judecată.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra acțiunii de față constată următoarele : Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la această instanță la data de 11.09.2012, reclamantul DAN DANIELA MARCELA a cerut în contradictoriu cu pârâtele Administrația Finanțelor Publice XXX, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului XXX și Administrația Fondului pentru Mediu anulara Deciziei de calcul a taxei pentru emisii poluante pentru autovehicule nr. 64479/21.06.2012 emisă de pârâta de ordinul I și Decizia nr. 1.169/31.08.2012 privind respingerea contestației formulată în procedura prealabilă, emisă de pârâta de ordinul II; obligarea pârâtei Administrația Finanțelor Publice XXX la restituirea taxei pentru emisiile poluante pentru

autovehicule în sumă de xxx lei plătită la Trezoreria xxx cu chitanța xxx, actualizată cu dobânda fiscală începând cu a 45-a zi de la data înregistrării cererii de restituire și până la data plății efective în baza art. 124 alin. 2 și art. 120 alin. 7 Cod procedură fiscală, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că a plătit taxa pentru emisii poluante a cărei restituire o solicită, stabilită în baza Deciziei de calcul pentru a putea înmatricula autoturismul second hand marca xxx, fabricat în anul 2001, înmatriculat pentru prima dată la 04.10.2000.

Considerând că a plătit o taxă nelegală și nedatorată a formulat către pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului XXX o contestație în procedura prealabilă împotriva Deciziei de calcul a taxei și o cerere de restituire înregistrată sub nr.xxx/19.07.2012, declinată în favoarea Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului XXX, respinsă prin Decizia nr. xxx/31.08.2012 - f. 15-19 dosar.

În aceste condiții, față de refuzul nejustificat și explicit de restituire a unei taxe prelevate cu încălcarea dreptului comunitar a susținut că a îndeplinit procedura administrativă prealabilă conform art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

A susținut că taxa este prelevată cu încălcarea dreptului comunitar, respectiv a art. 90 din Tratatul CE, deoarece OUG nr. 50/2008 care stă la baza stabilirii taxei pe poluare îndeplinește toate criteriile pentru a fi declarată incompatibilă cu textul de lege menționat deoarece creează o discriminare între autoturismele second hand înmatriculate deja într-un stat membru al Uniunii Europene și care se înmatriculează în România după 01.07.2008 și autoturismele second hand înmatriculate deja în România.

Incompatibilitatea constă și în raportul de concurență între produsele importate și produsele naționale, deoarece influențează alegerea consumatorului, iar pe de altă parte taxa pe poluare instituită prin OUG nr. 50/2008 este de natură să diminueze introducerea în România a unor autoturisme second hand înmatriculate deja într-un alt stat membru.

În drept a invocat prevederile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, art. 124 alin. 1 și 2 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, art. 25 și art. 90 din Tratatul CE, art. 148 alin. 2 din Constituția României.

Prin întâmpinare pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului XXX a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată, formulând o cerere de chemare în garanție a Administrației Fondului pentru Mediu, solicitând ca în cazul admiterii acțiunii reclamantului să fie admisă și cererea de chemare în garanție, cu consecința obligării chematei în garanție la suportarea despăgubirilor și a celorlalte cheltuieli, în locul pârâtei, deoarece taxa pentru emisiile poluante a intrat în patrimoniul acesteia, în baza dispozițiilor speciale ale Legii nr. 9/2012.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului XXX a cerut respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală.

Chemata în garanție Administrația Fondului pentru Mediu nu a depus întâmpinare.

Din actele și lucrările dosarului instanța reține în fapt următoarele:

Reclamantul a achiziționat autoturismul second marca xxx, fabricat în anul 2001, înmatriculat pentru prima dată la 04.10.2000, pentru care a plătit taxa pe poluare pentru autovehicule în sumă de xxx lei.

În speța de față taxa pentru emisiile poluante în sumă de xxx lei stabilită prin Decizia de calcul nr. xxx/21.06.2012 de către pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului XXX este nelegală pentru motivele care urmează a fi prezentate mai jos, având în vedere considerentele prezentate de Curtea Europeană de Justiție în cauza C-402/2009 (Tatu împotriva României din 07.04.2011):

Întrebarea formulată de instanța de trimitere a fost următoarea:

„Contravin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, cu modificările ulterioare, dispozițiilor articolului 90 CE? Se instituie într-adevăr o măsură discriminatorie?”

Interpretând întrebarea prin prisma art. 267 din Tratatul de instituire a Comunității Europene așa încât răspunsul să fie util pentru instanța din România, Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat astfel:

„Articolul 110 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (fostul art. 90 CE - n.n.) trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.”

Dintre argumentele Curții de Justiție a Uniunii Europene se detașează prin importanța lor cele expuse la paragrafele 52 - 60 din hotărâre, în care se răspunde la apărările Guvernului Român referitoare la autonomia fiscală, precum și la scopul declarat al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011: protecția mediului înconjurător.

La data de 7 iulie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat în Cauza C-263/10, Iulian Nisipeanu împotriva Direcției Generale a Finanțelor Publice Gorj, Administrația Finanțelor Publice Târgu Cărbunești și Administrația Fondului pentru Mediu, asupra interpretării aceluiași art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene pornind de la mai multe întrebări adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene, instanță investită cu o cerere de restituire a taxei de poluare.

Prin această hotărâre, Curtea a reluat considerentele expuse în Hotărârea Tatu, reținând în paragraful 27 că toate modificările succesive aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 și Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 117/2009 mențin un regim de impozitare care descurajează înmatricularea în România a unor autovehicule de ocazie cumpărate din alte state membre și care se caracterizează printr-o uzură și o vechime importante, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt de nici un fel grevate de o astfel de sarcină fiscală. S-a conchis în

sensul că reglementare națională are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor autovehicule de ocazie cumpărate din alte state membre și prin aceasta contravine art. 110 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Hotărârile pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în procedura reglementată de art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene consacră, între altele, interpretări ale normelor de drept european, lămurind înțelesul și întinderea acestora.

Deși în Tratatul de la Roma nu se găsesc dispoziții referitoare la autoritatea și efectul interpretărilor dreptului european asupra resortisanților unui stat, a instituțiilor publice și mai ales a instanțelor naționale, aceste aspecte au fost clarificate și dezvoltate gradual prin jurisprudența Curții, reflectată, de asemenea, în hotărâri pronunțate în procedura reglementată de art. 267 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Prin aceste hotărâri s-au stabilit trăsăturile definitorii ale dreptului european, și anume:

- prioritatea normelor europene față de cele interne contrare;
- efectul direct al normelor europene în fața instanțelor naționale;
- obligația de interpretare a dreptului intern conform dreptului comunitar;
- autonomia procedurală națională în aplicarea dreptului european;
- repararea prejudiciilor cauzate persoanelor prin încălcarea normelor comunitare de către stat.

În esență, după aderarea României la Uniunea Europeană, orice prevedere din dreptul național (inclusiv cele prevăzute în Constituție) trebuie să dea prioritate regulilor de drept european.

Mai ales după pronunțarea hotărârilor preliminare prezentate anterior, trebuie să se recunoască prevederilor art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene efect direct imediat în dreptul intern, cu toate consecințele care decurg din perspectiva particularilor, a autorităților publice implicate și a instanțelor naționale.

În această chestiune sunt relevante argumentele Curții din Cauza 6/62, cunoscută sub numele Van Gend en Loos.

„În plus, rolul Curții de Justiție, în temeiul art. 177, al cărui scop este de a asigura uniformitatea de interpretare a Tratatului de către instanțele naționale, confirmă faptul că statele au recunoscut dreptului comunitar o autoritate susceptibilă de a fi invocată de către resortisanții lor în fața acestor instanțe.

Înalta Curte de Casație și Justiție, investită cu soluționarea recursurilor în interesul legii cu privire la aplicarea art. 4, art.7 și art. 10 din OUG nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, raportat la prevederile art. 7 alin. 2

din Legea nr. 554/2004, modificată și completată, cu referire la posibilitatea obligării Instituției Prefectului la înmatricularea unui autovehicul, fără a exista o prealabilă constatare din partea autorității fiscale competente, în sensul că taxa pe poluare pentru autovehicule este sau nu datorată, precum și cu privire la admisibilitatea/inadmisibilitatea acțiunii de restituire a taxei pe poluare, în condițiile în care reclamantul nu a făcut dovada parcurgerii procedurii prelabile prevăzută la art. 7 din OUG nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011 a admis recursurile în interesul legii prin Decizia nr. 24/14.11.2011, obligatorie în baza prevederilor art. 330⁷ alin.4 Cod procedură civilă, începând cu data pronunțării ei.

În esență, a concluzionat că procedura de contestare prevăzută la art. 7 din OUG nr. 50/2008, raportat la prevederile art. 205 - 218 din Codul de procedură fiscală nu se aplică cererilor de restituire a taxei pe poluare întemeiate pe prevederile art. 117 alin. 1 lit. d din același cod.

Distinct de acest aspect, trebuie arătat și că prevederile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, precum și cele ale art. 7 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu au legătură cu problema de drept analizată.

Pe fond s-a pronunțat asupra admisibilității unor asemenea acțiuni prin prisma jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, care recunoaște contribuabilului dreptul de a solicita rambursarea unei taxe plătite cu încălcarea dreptului european, independent de orice contestare a actului administrativ prin care această taxă a fost stabilită.

Relevantă în această privință este jurisprudența Metallgesellschaft și Hoechst, în care s-a conchis în sensul că "este contrar dreptului european ca o instanță națională să respingă sau să admită doar în parte o cerere ... pentru rambursarea sau repararea prejudiciului financiar suferit ca o consecință a plății impozitului pe profit... pentru simplul motiv că acestea nu au solicitat autorității fiscale beneficiul regimului fiscal ... și că nu s-au folosit de remediile juridice aflate la dispoziția lor pentru a contesta refuzurile autorităților fiscale, prin invocarea priorității și efectului direct al dreptului comunitar, în condițiile în care legislația națională refuza ... beneficiul regimului fiscal".

În fine, această soluție se impune și prin prisma Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, respectiv a art. 13, potrivit căruia statele trebuie să asigure un recurs efectiv, prin care o persoană să se poată plânde de încălcarea drepturilor sale.

Or, parcurgerea procedurii administrative de contestare a deciziei de calcul al taxei de poluare, cu consecința previzibilă a respingerii contestației, fie ca tardiv formulată, fie ca nefondată, nu poate constitui un remediu național efectiv în sensul Convenției, ci, dimpotrivă, reprezintă un obstacol în calea recuperării prejudiciului cauzat particularilor prin aplicarea unor norme naționale incompatibile cu dreptul european, obstacol interpus chiar, de autoritățile fiscale naționale aflate în culpă.

Analizând criteriul referitor la neutralitatea taxei în privința vehiculelor de ocazie importate și a vehiculelor de ocazie similare pe teritoriul național anterior instituirii taxei menționate.

50. În această privință, trebuie amintită susținerea Curții de la punctul 49 din Hotărârea Nâdasdi și Nemeth, că *art. 110* TFUE nu urmărește să împiedice un stat membru să introducă impozite noi sau să modifice cota ori baza impozabilă a impozitelor existente.

51. În plus și cu siguranță, atunci când un stat membru introduce o nouă lege fiscală, acesta stabilește aplicarea legii respective începând de la o anumită dată. Prin urmare, taxa aplicată după intrarea în vigoare a acestei legi poate fi diferită de taxa fiscală în vigoare anterior. Astfel, cum a constatat Curtea la punctul 49 din Hotărârea Nâdasdi și Nemeth menționată, pe care Guvernul român a invocat-o, împrejurarea respectivă nu poate, prin ea însăși, să fie considerată ca având un efect discriminatoriu între situațiile constituite anterior și cele care sunt posterioare intrării în vigoare a noii norme.

52. În schimb, din Hotărârea Nâdasdi și Nemeth menționată nu rezultă în niciun fel recunoașterea de către CEJ a unei competențe nelimitate a statelor în stabilirea regimului aplicabil unor taxe noi.

Dimpotrivă, potrivit unei jurisprudențe constante, interdicția prevăzută la articolul 110 TFUE trebuie să se aplice de fiecare dată când un impozit fiscal este de natură să descurajeze importul de bunuri provenind din alte state membre favorizând produsele naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 1988, Bergandi, 252/86, Rec, p. 1343, punctul 25, Hotărârea din 7 decembrie 1995, Ayuntamiento de Ceuta, C-45/94, Rec, p. 1-4385, punctul 29, precum și Hotărârea din 8 noiembrie 2007, Stadtgemeinde Frohnleiten și Gemeindebetriebe Frohnleiten, C-221/06, Rep., p. 1-9643, punctul 40).

53. Astfel, articolul 110 TFUE ar fi golit de sens și de obiectivul urmărit și protejat dacă statelor membre le-ar fi permis să instituie noi taxe care au ca obiect sau ca efect descurajarea vânzării de produse importate în favoarea vânzării de produse similare disponibile pe piața națională și introduse pe această piață înainte de intrarea în vigoare a taxelor menționate.

O astfel de situație ar permite statelor membre să eludeze, interdicțiile prevăzute la articolele 28 TFUE, 30 TFUE și 34 TFUE ca urmare a instituirii unor impozite interne al căror regim este stabilit de așa manieră încât să aibă efectul descris mai sus.

54. În ceea ce privesc taxele aplicate autovehiculelor, din lipsa unei armonizări în materie rezultă că fiecare stat membru poate să stabilească regimul acestor măsuri fiscale potrivit propriilor aprecieri. Aprecierile acestea, ca și măsurile adoptate pentru punerea lor în aplicare, trebuie să fie lipsite de efectul descris la punctul precedent (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 martie 2002, Cura Anlagen, C-451/99, Rec, p. 1-3193, punctul 40, Hotărârea din 15 septembrie 2005, Comisia/Danemarca, C-464/02, Rec, p. 1-7929, punctul 74. și Hotărârea din 1 iunie 2006, De Danske Bilimportører, j C-98/05, Rec, p. 1-4945, punctul 28). I

55. În această privință, trebuie amintit că autovehiculele prezente pe piața unui stat membru sunt „produse naționale” ale acestuia în sensul articolului 110

TFUE. Atunci când aceste produse sunt puse în vânzare pe piața vehiculelor de ocazie a acestui stat membru, ele trebuie considerate „produse similare” vehiculelor de ocazie importate de același tip, cu aceleași caracteristici și același grad de uzură.

Astfel, vehiculele de ocazie cumpărate de pe piața statului membra menționat și cele cumpărate în scopul importării și punerii lor în circulație în acest stat sau în alte state membre, constituie produse concurente (a se vedea în special Hotărârile citate anterior Comisia/Danemarca, punctul 17, precum și j Kalinchev, punctele 32 și 40).

56. Din principiile amintite mai sus rezultă că articolul 110 TFUE obligă fiecare stat membru să aleagă taxele aplicate autovehiculelor și să le stabilească regimul astfel încât acestea să nu aibă ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea, în acest mod, a importului de vehicule de ocazie similare.

57. În acțiunea principală formulată de reclamantul Tatu împotriva României, datele statistice prezentate confirmă scăderea considerabilă a înmatriculărilor vehiculelor de ocazie importate în România de la data intrării în vigoare a OUG nr. 50/2008, privind taxa pe poluare, însă Guvernul Român subliniază în fața Curții că această scădere este obiectivă, deoarece principalul obiectiv urmărit de legiuitor prin acest act normativ îl constituie creșterea protecției mediului.

58. Cu toate acestea, din dosarul prezentat Curții rezultă fără echivoc că această reglementare are ca efect și faptul că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei de depreciere care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în nici un fel grevate de o astfel de sarcină fiscală.

Nu se poate contesta că, în aceste condiții, OUG nr. 50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre.

59. În această privință, trebuie precizat, prin raportare la punctele 50-53 din hotărârea Tatu contra României că, deși statele membre păstrează în materie fiscală, competențe extinse care le permit să adopte o mare varietate de măsuri, acestea trebuie, totuși, să respecte interdicția prevăzută la articolul 110 TFUE.

60. În plus, trebuie să se constate, că obiectivul protecției mediului urmărit de Guvernul român, se poate materializa, pe de o parte, în împiedicarea, circulației în România a unor vehicule deosebit de poluante, respectiv cele care corespund normelor Euro 1 și Euro 2, cu o capacitate cilindrică mare, prin instituirea unei taxe disuasive, pe de altă parte, prin folosirea veniturilor generate de această taxă pentru finanțarea unor proiecte de mediu, împrejurări care ar da coerență programului de aplicare a taxei pe poluare asupra oricărui vehicul de acest tip care a fost pus în circulație în România.

61. Având în vedere toate cele de mai sus, Curtea a concluzionat asupra întrebării adresată, că articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor

Cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul respectiv a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.

Față de considerentele prezentate instanța constată că taxa pe poluare achitată are caracter discriminatoriu, motiv pentru care dispune anularea actelor administrativ fiscale emise pe seama reclamantului a căror anulare o solicită.

Față de cele arătate, chiar dacă OUG nr. 50/2008 privind taxa pe poluare pentru autovehicule a fost abrogată prin Legea nr. 9/2012, văzând precedentul judiciar cu referire directă la cauza Tatu ca. România despre care am tăcut vorbire mai sus, văzând cuantumul ridicat al taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule la plata căreia a fost obligat reclamantul pentru a-și putea înmatricula autoturismul achiziționat second hand din spațiul U.E., instanța reține că taxa stabilită în sarcina sa este discriminatorie, încălcând cu evidență art. 90 din Tratatul CE., precum și principiul liberei circulații a mărfurilor în spațiul U.E. consacrat în art. 34-36 din același act normativ.

Chiar dacă OUG nr. 50/2008 privind taxa pe poluare pentru autovehicule a fost abrogată prin Legea nr. 9/2012, văzând precedentul judiciar cu referire directă la cauza Tatu ca. România despre care am făcut vorbire mai sus, văzând cuantumul ridicat al taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule la plata căreia a fost obligat reclamantul pentru a-și putea înmatricula autoturismul achiziționat second hand din spațiul U.E., instanța reține că taxa stabilită în sarcina sa este discriminatorie, încălcând cu evidență art. 90 din Tratatul CE., precum și principiul liberei circulații a mărfurilor în spațiul U.E. consacrat în art. 34-36 din același act normativ.

În consecință, în baza art. 1.8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, art. 117 alin.1 lit. d și a art. 124 Cod procedură fiscală, va admite acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul xxx în contradictoriu cu pârâtele Administrația Finanțelor Publice XXX, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului XXX și Administrația Fondului pentru Mediu și, în consecință:

Va anula vehicule nr. xxx/21.06.2012 emisă de pârâta de ordinul I și Decizia nr. xxx/31.08.2012 privind respingerea contestației formulată în procedura prealabilă, emisă de pârâta de ordinul II;

Va obliga pârâta Administrația Finanțelor Publice XXX la restituirea taxei pentru emisiile poluante pentru autovehicule în sumă de 5.944 lei plătită la Trezoreria XXX cu chitanța Seria xxx, actualizată cu dobânda fiscală începând cu a 45-a zi de la data înregistrării cererii de restituire și până la data plății efective în baza art. 124 alin. 2 și art. 120 alin. 7 Cod procedură fiscală.

În baza art. 60 și urm. Cod procedură civilă, va admite cererea de chemare în garanție formulată de pârâta de ordinul I. în contradictoriu cu chemata în garanție Administrația Fondului pentru Mediu, pe care o va obliga să suporte în locul pârâtei plata taxei pe poluare actualizată și celelalte

cheltuieli ocazionate, având în vedere că taxa a intrat în patrimoniul acesteia profitându-i în exclusivitate.

În baza art. 274 Cod procedură civilă va obliga pârâta de ordinul I la 639,30 Iei cheltuieli de judecată reprezentând onorariul avocatului, taxa judiciară de timbru și timbru judiciar.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN
NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Admite acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul xxx în contradictoriu cu pârâtele Administrația Finanțelor Publice XXX, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului XXX și Administrația Fondului pentru Mediu și, în consecință:

Anulează Decizia de calcul a taxei pentru emisii poluante pentru autovehicule nr. xxx/21.06.2012 emisă de pârîta de ordinul I și Decizia nr. xxx/31.08.2012 privind respingerea contestației formulată în procedura prealabilă, emisă de pârîta de ordinul II;

Obligă pârâta Administrația Finanțelor Publice XXX la restituirea taxei pentru emisiile poluante pentru autovehicule în sumă de xxx lei plătită la Trezoreria XXX cu chitanța Seria xxx, actualizată cu dobânda fiscală începând cu a 45-a zi de la data înregistrării cererii de restituire și până la data plății efective în baza art. 124 alin. 2 și art. 120 alin. 7 Cod procedură fiscală.

Admite cererea de chemare în garanție formulată de pârâta de ordinul I. în contradictoriu cu chemata în garanție Administrația Fondului pentru Mediu pe care o obligă să suporte toate cheltuielile stabilite în sarcina pârâtei prin prezenta hotărâre.

Obligă pârâta de ordinul I la 639,30 lei cheltuieli de judecată.

Definitivă și executorie.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din xx.1 1.2012.

Președinte

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.